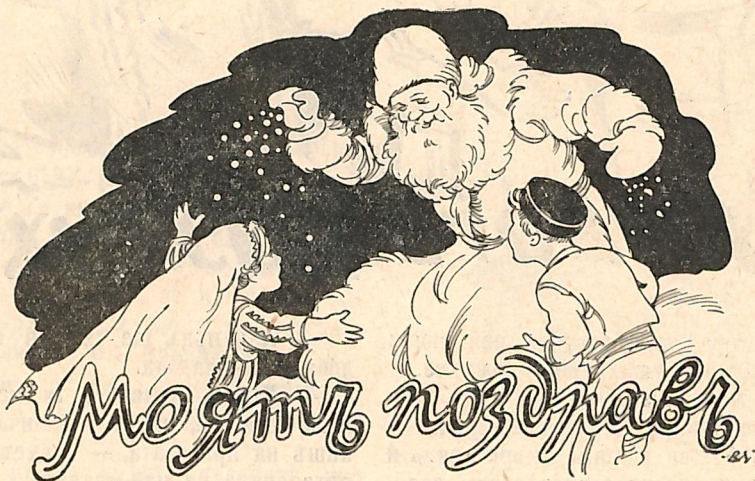

Вѣтровѣтъ-врагове непрекъснато се дебнѣли. Шомъ единиятъ се спуснѣлъ отъ северъ и заледявалъ земята, другиятъ врѣхлиталъ върху му. Понѣкога се биели по цѣли месеци, докато Севернякътъ отстъпвалъ и се прибиралъ въ непристъп-

ното си ледено царство. А Южнякътъ се просвалъ подъ палмитѣ и чакалъ да го събудятъ прелетнитѣ птици. И така ще бжде до края на свѣта.

Орлинъ Василевъ

Носи имъ много здраве,
о, дѣдо Снѣжко бѣли;
на мойтъ малки братя,
що радость не видѣли...

Които въ робство черно
тжгуваха, линѣха,
и родно слово, пѣсень
не думаха, не пѣха...

Но тамъ при Шаръ и Охридъ
ликуватъ днесъ децата!...
Азъ знамъ — сега те срѣщатъ
съсь радость въвъ сърцата...

Че вече сж свободни,
свободно пѣсни пѣятъ,
и родна речъ ги милва —
катъ българи живѣятъ!

Отъ тука — гдето пѣе
лжчистата Росица,
азъ поздравъ свѣтълъ пращамъ
на гордитѣ дечица!...

Да бждатъ тѣ честити
въвъ роднитѣ предѣли!...
Носи имъ моя поздравъ,
о, дѣдо Снѣжко бѣли!...

Недѣлчо Тинчевъ